

плодъ била придружена съ пѣсни и съ луди игри, въ които наредъ съ мъжете вземали бурно участие и женитѣ; всрѣдъ най-разпалената игра се намѣсвали и обоготворенитѣ нимфи, които развѣвали тѣнцитѣ си ленени кърпи, надипленитѣ си прозрачни рокли и разплетенитѣ си коси; тѣ омайвали съ своитѣ шеметни танци и богове и хора. Тракитѣ казвали на виното зила.

*
* *

Гръститѣ отъ кълчища и ленътъ били обработвани отъ тракитѣ много отдавна. Старитѣ гърци особено много се очудвали на работнитѣ тракийки, които внимателно и майсторски обтакали нишката на снабденото съ прешленъ вретено и изкарвали по тозъ начинъ хубава прежда за ризи, забрадки и за горни дрехи. Но тракийкитѣ предѣли и вълна, защото старитѣ траки отдавна знаели да отглеждатъ овцетѣ; тѣхната земя, поради това била названа още отъ слѣпия пѣвецъ Хомиръ „майка на овце“. Тракийскитѣ жени правѣли кечета и козаци отъ козина, защото и козитѣ били отглеждани въ голѣмо количество. Край рѣка Марица имало толкова много кози, че тя била наричана по тѣхному „Козя рѣка“ (по тракийски Хебросъ). Сиренето, маслото, особеното кисело млѣко, което нѣкои траки ядѣли примѣсено съ конска кръвъ, били вече познати на тракитѣ, и тѣ ги произвеждали въ голѣмо количество. Сжщо тѣй тѣ употребявали много

и сланината и свинската масъ защото отглеждали много свине. Прочутиятъ грѣцки философъ Аристотелъ, който познавалъ добре Тракия, обърналъ внимание на свиневѣдството въ нея и се очудвалъ на начина, по който тракитѣ оговявали свинетѣ, като имъ давали най-първо да пиятъ вода всѣки день, следъ това — презъ день, докато стигнатъ до презъ седемъ дни.

*
* *

Но тракитѣ били прославени най-много съ коневѣдството. Отъ страната на гетитѣ въ Добруджа, дето отъ тогава и до сега главниятъ впрѣгатенъ добитѣкъ по обширната степъ си остава коньтъ, чакъ до Бѣло море тракитѣ отглеждали коне и яздѣли най-страстно. Затова още въ троянската война, тракийскитѣ яздаци направили силно впечатление на всички, а Хомиръ въ пѣснитѣ си нарича тракитѣ „коневѣдци“. Коньтъ за тракитѣ билъ не само любимо и полезно животно, но той билъ за тѣхъ и нѣщо като божество. Не напразно най-разпространениятъ богъ на тракитѣ билъ конникътъ-герой. Не се знае обаче, кой билъ посвятъ за тракитѣ, дали героятъ-богъ, който язди на коня, или самиятъ конь. На всѣки случай отъ разкопкитѣ въ тракийскитѣ могили-гробници се вижда, че коньтъ е билъ погребванъ съ не по-малко внимание отъ самия му ездачъ-господарь. Ако челото на